

1. Když se mi zdá, že si málo věřím
a význam slov se z vět vylévá,
procházím park s fontánou až k věži
zvednout své já.
2. Na půdě mám starou skříň a postel,
chodím se ptát tajemství z těch let,
poslouchat hlas, už je čas jen ustel,
straším jen zlé.
- R: Šel jsi spát úúú, počítat kolik je hvězd,
dlouho spát úúú, s vlnou si beránky plést.
3. V té výšce jsem k tobě blíž o pár vteřin,
zkouším tě zást v prstech u nohou,
proč žádné dny, co nás hřály z peřin,
vrátit se nemohou.
- R:
4. Na první z hvězd, co ji soumrak chytil,
díváš se k nám jejím pohledem,
když se tvůj svět zastavil a zřítel,
můj zůstal nesveden.
- R: